

La Rambla

Ja tornem a
ésser al
1.er de Maig,
Festa
del Descans

La feina que
donarà !!

Any I

Dissabte, 30 abril 1932

Núm. 3

Preu: 25 cèntims

Romanticisme : Art : Política : Humor : Ciutadania : Maquiavelisme : Esport : Literatura : Xistologia : Feminisme : Grimègia : Etc

Editorial

Jordi Montserrat

Ha passat Sant Jordi cavalcant el corcer blanc de l'esperança.

Sant Jordi triomfant!

Tú, cavaller de l'ideal, el de la llança generosa sempre disposada a envestir el drac enemic de Catalunya, véns acompanyat de les roses vermelles, cors bategants que la primavera ens ofrena.

Sant Jordi, exemple de cavallers disposats a vessar la última gota de sang en defensa de la donzella captiva.

Sant Jordi triomfant, seràs a la fi, perquè la teva gesta és la de la fe, la del dret, la de la justícia.

Sant Jordi, triomfant el triomf definitiu no és llunyà, aguanta't ferm damunt la sella, que el sol de la llibertat està apunt d'esclatar amb tota la ufana que li dona la fe inmarcible dels gloriosos destins.

I tu, Moreneta, la de la placidesa excelsa, inspira les nostres dones perquè se sàpiguen fer dignes de la seva feminitat i de la confiança que els homes hem posat en les seves mans.

Albert Frigola
Fusteria Enciclopèdica

MODELS PER A FUNDICIÓ — CIMENT ARMAT, ETC. — TREBALLS DE FUSTERIA I ANEXES

Passeig Central de la Devesa, 25

Per l'Estatut

Catalunya en peu

Dues centes mil, dues centes cinquanta mil persones, és igual: Catalunya en peu, per l'Estatut ha fet present al digne President, la seva voluntat per la integritat de l'Estatut que un dia nosaltres mateixos votàrem.

En vigílies de la seva discussió a la Cambra, passada ja la foguerada d'entusiasme que feia parlar els homes amb excés, s'acosta l'avinentsa on quedaran fixades les posicions dels partits polítics d'acord amb l'actitud que adoptin per l'Estatut.

L'Estatut, obra conscient de

tot un poble, no pot ésser regatejat per cap partit que es vanti de liberal i demòcrata.

Tot demòcrata, ha de reconèixer sense atenuants de cap mena, el dret de d'autodeterminació que tenim, degut a la nos-

**Llegiu en l'interior,
un grapat d'articles
declarats d'utilitat
pública**

tra personalitat, política i jurídica, reconeguda oficialment pel Govern Central en el pacte de *San Sebastián* i en crear el Govern de la Generalitat.

Catalunya està en peu per l'Estatut, passi el que passi nosaltres no en tindrem cap culpa.

Catalunya ha esperat un any i no pot esperar més,

Preparem-nos a oir les més grans bajanades que mai s'hauran dit en una cambra de diputats. Mentrestant, la veu del nostre poble ha sonat germanivola i amb els braços oberts.....

MENARGUES

Poesia barata

Embollicant un parell de «guardies civils» que m'he menjat avui, la dona m'ha portat un tros de paper en el qual hi ha escrit el vers que publiquem a continuació, respectant l'ortografia.

Si algú sap qui és l'autor ens avisi que el reivindicarem posant-lo dalt la columna que hi ha a la Plaça de l'Hospital.

Per més que'l cervell s'esqueixa
à copia de barrinar,

no he pogut mai recordar
hònt estava avants de neixe.

He sentit di á molta gent
y á la mare la primera,
qu'era al cel: si es cert que hi era,
jo no'l tinch pas gens present

Sigui com vulgui, una nit,
com s'estila entre personas,
vaig veni á aquest món de monas
tot quiet y mamantme'l dit.

Al punt ab los ullets tendres,
veig un almanach per'lla
y'l comenzo á escudrioyà:

¡Malo! vaig di. ¡Eram divendres!
—¡Qu'es mono!—deya una dona
que no sé com, m'enfardava

ab uns draps que cargolava:
—¡Que sigui la enhoranova!

—Està ben gras y ben sá
murmurava una velleta.

¡Quina cara més rojetal!
Será bo per capellá

—¡Y tal deya un tipo sech,
que'm va resultar ser tia

—¡Ja riu! un altre anyadia.
Y jo pensava:—¡Si't crech!—

Estava tant marejat
als cinc minuts d'existi,

que, á sapiguer jo'l camí,
ja me n'hauria entornat.

L'endemá ¡santa Quiteria:
¡Si'n vaig tenir de mirons

llensant crits i exclamacions!
Jo res; á tots cara séria.

Tothom, sense tó ni só,
m'hi clavava cullerada:

—¡Quina cara més pastada!
—Cóm s'hi assembla'l pobrissó!

—Lo nas es tot de sa mare.
—Tè'ls ulls de la Rosalía

—La boqueta de sa tia.
—Lo front es tot de són pare.

—Los cabells son de l'Andreu.
—Las mans son de són cosí.—

Vaja vaig dirme entre mi:
segons veig, no tinch res mèu